

ת"פ 46404/12/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 46404-12-18 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל
המאשימה:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אשר פרי
נגד
פלוני
הנאשם:
ע"י ב"כ עו"ד אפי דראי

החלטה

רקע והבקשה:

1. ביום 20.12.18 הוגש נגד הנאשם כתב אישום בו נאשם בביצוען של עבירות אלימות כלפי אשתו. הנאשם טרם מסר תשובתו לכתב האישום.
2. עתה בפני בקשה מקדמית של הנאשם לביטולו של כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק, לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נ"מ], תשמ"ב-1982. עוד לפני תגובת המאשימה ותשובת הנאשם לתגובה.

טענות הנאשם (המבקש):

1. שלוש פעמים מסר הנאשם לחוקרי המשטרה את גרסתו במהלך החקירה, בשתי הודעות ובעימות, ומסר כי המתלוננת נהגה כלפיו באלימות במספר הזדמנויות שונות, אך המשטרה בחרה להתעלם מתלונותיו ונמנעה מפתיחת חקירה נגד המתלוננת.
2. גם לאחר הגשתו של כתב האישום שב הנאשם והתלונן נגד המתלוננת, כשאת תלונתו הגיש ביחידת משטרה אחרת:
- א. ביום 13.02.19 מסר הנאשם את תלונתו, הודיע כי יש עדים לאלימותה של המתלוננת וצרף לתלונה סרטון וידיאו, שבו תיעוד של תקיפת הנאשם על-ידי המתלוננת, ותצלומים המעידים על חבלות שגרמה לו המתלוננת;
- ב. הנאשם חש בהטיית העוינות של חוקרת המשטרה נגדו, וזו אף סירבה לגבות את הודעתו של עד שהביא הנאשם למשטרה ביום 22.02.19. בשיחה, אותה הקליט הנאשם, סירבה החוקרת לגבות הודעה מהעד

עמוד 1

והטיחה בנאשם שהוא "מביא עדים ואומר להם מה להגיד ומה לא להגיד". לבסוף התרצתה החוקרת וגבתה את הודעת העד;

3. עוד הפנה הסניגור המלומד למראי-מקום בחומר החקירה והציע כי בית המשפט יאזין להקלטה הנ"ל;
4. מלין אפוא הנאשם וטוען, כי האשמתו בעבירות אלימות כלפי המתלוננת מהווה אפליה פסולה וחמורה, משהחליטה המשטרה להקל ראש בתלונתו-שלו נגד המתלוננת, ומשהחליטה התביעה להעמיד לדין אותו-לבדו. רמיסתו של עקרון השוויון והאפליה השירותית ביחס למתלוננת, מצדיקים את ביטולו של כתב האישום.

טענות המאשימה (המשיבה):

1. כעניינים שבעובדה, הפנתה המאשימה לחומר החקירה וטענה כי גרסתו של הנאשם שהובאה באמרותיו היתה כוללנית ומופרכת: הנאשם התייחס לתלונתיה של המתלוננת כאל תוצאותיה של הדרכה שקיבלה לצורך הליך גירושין צפוי, וחזר והעיד על אהבת האמת ההדדית ששוררת לדבריו בין המתלוננת לביןו.
2. עוד טענה המאשימה כי הנאשם לא ציין מועדים ואירועים קונקרטיים שניתן לגזור מהם חשד שיכול להצדיק פתיחה בחקירה נגד המתלוננת, ואף לא מסר תיעוד מצולם שטען שמצוי בידיו. כך, אל-מול תלונות מוגדרות וקונקרטיות שמסרה המתלוננת ניצבת גרסה עמומה וכללית של הנאשם. מכל מקום, המתלוננת נשאלה בעימות אם "הרימה ידיים" על הנאשם וכפרה בכך.
3. בנוסף נסמכה המאשימה, הן בחקירת המשטרה והן בהחלטת התביעה להעמיד לדין את הנאשם לבדו, על ראיות נוספות בתיק, לרבות הודעותיהן של שתי עדות ולרבות אמרה של אם הנאשם שסתרה טענה מטענותיו. המאשימה הוסיפה והפנתה למובאות מחומר החקירה המעידות, לשיטתה, על ריבוי הבעיות שבאמרות הנאשם.
4. המאשימה הבהירה, כי לאחר שהנאשם התלונן כאמור לעיל ביום 13.02.19, זומנה המתלוננת ונחקרה באזהרה כחשודה. התביעה בדקה את החומר שנוסף - דברי הנאשם, דברי העד, סרטון הוידאו והודעת המתלוננת, וטרם התקבלה החלטה לעניין העמדתה לדין.

דין (קצרצר) ומסקנה (שלעת-עתה):

1. לא בנקל יתערב בית המשפט בהערכתה של התביעה את חומר החקירה ובהחלטתה להעמיד לדין - או להימנע מהעמדה לדין - כשזו מבוססת על החומר שאספו ורשמו רשויות החקירה, ומשנפסק זה-מכבר כי שיקול הדעת המסור לתביעה הוא רחב (וראו ע"פ 7659/15 **זירר הרוש נ' מ.י.** (2016)).
2. ודאי, שאל-לו לבית המשפט לשים עצמו בנעלי התביעה ולבחון את חומר החקירה לפרטיו במשקפי תובע, כאשר לא הוצג בסיס מספיק לחשש לשיקולים זרים, לגישה שירותית, למטרה פסולה, או למצער - להיות ההחלטה פרי של מעשה רשלנות או טעות בשיקול הדעת, המצדיקה התערבות חריגה של בית המשפט (רע"פ 1611/16 **מ.י. נ' ורדי** (2018)).
3. גם קבלתן של טענות הנאשם לא תצדיק בהכרח את האמצעי החריג והקיצוני של ביטול כתב האישום (רע"פ

4070/18 שניר נ' מ.י. (2018).

4. מכל מקום, משנודע כי התביעה בוחנת בימים אלה ממש את תוצריה של תלונת הנאשם נגד המתלוננת, לא ייגרע דבר אם נמהר לאט ונמתין להכרעתה.

5. לפיכך:

א. הדיון הקבוע לתשובת הנאשם לכתב האישום יידחה מיום 01.05.19 ליום 16.07.19 שעה 10:00;

ב. המאשימה מתבקשת להודיע לסניגור המלומד עד ליום 01.07.19 אם התקבלה החלטה לעניין העמדת המתלוננת לדין ומה תוכנה, ואם אכן הסתיימה החקירה - גם לאפשר לו לעיין בחומר החקירה בתיק זה ולהעתיקו;

המזכירות תעדכן היום ותעביר עותקי החלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אדר ב' תשע"ט, 31 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.